

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/14/2021
Identifikačné číslo spisu:	5112220736
Dátum vydania rozhodnutia:	30.01.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Zemková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:5112220736.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov: N.. Y. G., bytom T. XX, Z., zastúpený JUDr. Michalom Kováčom, advokátom, Sládkovičova 9, Žilina, proti žalovanému: Y. Z., bytom G. XXX, zastúpený: Advokátska kancelária VARMUS s. r. o., so sídlom Palárikova 83, Čadca, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 6C/115/2012, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co/364/2017 zo dňa 28. novembra 2019 v spojení s uznesením (opravné) Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co/364/2017 zo dňa 12. decembra 2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania vo výške určenej súdom prvej inštancie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 6C/115/2012-397 zo dňa 26. januára 2016 určil, že žalobca je výlučným vlastníkom nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v katastrálnom území (ďalej len „kat. územie“) C., evidovaných Okresným úradom Kysucké Nové Mesto, katastrálnym odborom na liste vlastníctva (ďalej len „LV“) č. XXX, ako parcela KN-C č. 76/1 - orná pôda o výmere 788 m², parcela KN-C č. 76/2 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 157 m², parcela KN-C č. 76/4 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 101 m², rodinný dom súpisné č. 156 postavený na parcele KN-C č. 76/2 a garáž, súpisné č. 157 postavená na parcele KN-C č. 76/4.

2. Právne vec posúdil v súlade s ustanoveniami § 70 ods. 2 zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (Katastrálny zákon), ďalej len „zákon č. 162/1995 Z. z.“, ako aj podľa ustanovení § 40 ods. 1, 3, § 46 ods. 1, 2, § 48 ods. 1, 2, § 132 ods. 1, § 133 ods. 2 a § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka (zákon č. 40/1964 Zb. v znení zmien a doplnkov), ďalej len „OZ“. Dospel k záveru, že po rozhodnutí odvolacieho súdu uznesením č. k. 5Co/773/2014-354 zo dňa 21. apríla 2015, ktorým zrušil prvý rozsudok Okresného súdu v Žiline z 1. apríla 2014 (l. č. 298) vydaný v tejto veci, že kúpna zmluva, ktorú mal uzavrieť žalovaný Y. Z. s

konateľom spol. GARRET, s.r.o., T. G., podľa jeho vlastných tvrdení bola vyhotovená len vo dvoch rovnopisoch, a neexistovali žiadne iné vyhotovenia spornej kúpnej zmluvy, ako práve tie dve vyhotovenia, ktoré podpísal za obe zmluvné strany on sám a ktoré podal na Správu katastra Kysucké Nové Mesto spolu s návrhom na vklad do katastra o vlastnícke právo žalovaného k sporným nehnuteľnostiam na základe spornej kúpnej zmluvy a to aj napriek zneniu čl. VII. bod 7 kúpnej zmluvy, z ktorého vyplýva, že táto mala byť vyhotovená v štyroch exemplároch v slovenskom jazyku, pričom na zmluvách odovzdaných na katastrálny odbor sa nesporne pravý podpis žalovaného nenachádza, čo výslovne v konaní aj žalovaný potvrdil. Podľa okresného súdu z vykonaného dokazovania vyplynulo, že neexistuje čo i len jedno vyhotovenie spornej kúpnej zmluvy, na ktorom by sa súčasne nachádzal pravý podpis T. G., ako konateľa predávajúcej spoločnosti GARRET, s.r.o., a pravý podpis žalovaného Y. Z. ako kupujúceho. Keďže neboli predložené ďalšie dva originály rovnopisov spornej kúpnej zmluvy, takáto hypotetická skutočnosť ešte sama o sebe neobsahuje verifikáciu tvrdenia žalovaného o existencii vyhotovenia spornej kúpnej zmluvy, na ktorej by sa súčasne nachádzal pravý podpis T. G., konateľa predávajúcej spoločnosti GARRET s.r.o. a pravý podpis žalovaného ako kupujúceho, keďže aj tieto ďalšie dva rovnopisy mohli byť za kupujúceho žalovaného podpísané, nie jeho pravým podpisom a to zo strany T. G. rovnako ako dva rovnopisy, ktoré sa nachádzajú v spise okresného úradu. Z uvedených dôvodov vyhovel žalobe v plnom rozsahu.

3. Najvyšší súd SR ako súd dovolací (ďalej len „dovolací súd“) z obsahu súdneho spisu konštatuje, že rozsudok Okresného súdu Žilina, opísaný v bode 1 a 2 odôvodnenia je v poradí druhým rozsudkom Okresného súdu Žilina v tejto veci. Prvoinštančný súd rozhodol vo veci prvýkrát rozsudkom zo dňa 1. apríla 2014, č. k. 6C/115/2012-298. Žalobe vyhovel a určil, že žalobca je výlučným vlastníkom predmetných nehnuteľností. Proti uvedenému rozsudku podal odvolanie žalovaný o ktorom rozhodoval Krajský súd v Žiline. Rozhodol bez nariadenia pojednávania uznesením sp. zn. 5Co/773/2014-354 zo dňa 21. apríla 2015 tak, že napadnutý rozsudok prvostupňového súdu zrušil podľa § 221 ods. 1 písm. f/ a h/ OSP a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie podľa ustanovení § 221 ods. 2 OSP. Následne Okresný súd Žilina vydal predmetný rozsudok zo dňa 26. januára 2016. Po vydaní tohto rozsudku bolo podané odvolanie žalovaným. Krajský súd o podanom odvolaní rozhodol tak, že prvoinštančný rozsudok zmenil a žalobu zamietol. Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca dovolanie na Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý uznesením pod sp. zn. 6 Cdo 26/2017 zo dňa 31. októbra 2017 zrušil dovolaním napadnutý rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 23. augusta 2016 sp. zn. 5Co/251/2016 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. V dôsledku zrušenia rozhodnutia odvolacieho súdu Najvyšším súdom Slovenskej republiky ako súdom dovolacím, sa predmetný spor dostal opätovne do štádia odvolacieho konania. Krajský súd v Žiline rozsudkom sp. značka 5Co/364/2017 zo dňa 28. novembra 2019 v spojení s opravným uznesením z 12. decembra 2019 potvrdil rozsudok Okresného súdu Žilina č. k. 6C/115/2012-397 z 26. januára 2016, zároveň priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania v plnom rozsahu, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s ust. § 191 a nasl. CSP a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil v zmysle § 387 ods. 2 CSP. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad, a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Odvolací súd zhrnul, že: a. dňa 25. marca 2011 bola uzatvorená kúpna zmluva medzi predávajúcim - žalobcom a firmou GARRET, s.r.o., konajúcou prostredníctvom konateľa T. G. ako kupujúcim. Predmetom kúpnej zmluvy boli nehnuteľnosti nachádzajúce sa v kat. území C. evidované Okresným úradom Kysucké Nové Mesto, katastrálnym odborom na LV č. XXX ako parcela KN-C č. 76/1 - orná pôda o výmere 788 m², parcela KN-C č. 76/2 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 157 m², parcela KN-C č. 76/4 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 101 m², rodinný dom súp. č. 156 postavený na parcele KN-C č. 76/2 a garáž súp. č. 157 postavená na parcele KN-C č. 76/4 (ďalej len „predmetné nehnuteľnosti“). Kúpna cena za

predmet kúpy bola zmluvnými stranami dohodnutá vo výške 688.000,- eur s tým, že kupujúci sa zaviazal zaplatiť predávajúcemu dohodnutú kúpnu cenu v hotovosti alebo na bankový účet predávajúceho uvedený v záhlaví zmluvy v lehote do 10 dní odo dňa podpísania zmluvy. Za deň úhrady mal byť považovaný deň pripísania kúpnej ceny v prospech účtu predávajúceho (čl. III. zmluvy). Zmluvné strany sa dohodli, že v prípade nezaplatenia celej kúpnej ceny podľa podmienok upravených v čl. III. zmluvy má predávajúci tiež možnosť (právo) jednostranne od zmluvy odstúpiť formou písomného oznámenia, ktoré je účinné dňom doručenia kupujúcemu. Návrh na vklad vlastníckeho práva k vyššie uvedeným nehnuteľnostiam na základe kúpnej zmluvy uzatvorenej dňa 25. marca 2011 medzi žalobcom ako predávajúcim a firmou GARRET, s.r.o. ako kupujúcim bol podaný účastníkmi zmluvy na Správe katastra Kysucké Nové Mesto dňa 28. marca 2011 o 08.55 hod. Správa katastra Kysucké Nové Mesto vydala dňa 28. marca 2011 o 12.45 hod. rozhodnutie č. V 336/2011, ktorým povolila vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností k predmetným nehnuteľnostiam v prospech firmy GARRET, s.r.o.

b. Ďalšia kúpna zmluva mala byť uzavretá dňa 25. marca 2011 medzi predávajúcim - firmou GARRET, s.r.o. a žalovaným ako kupujúcim. Predmetom kúpnej zmluvy mali byť predmetné nehnuteľnosti s kúpnu cenou 330.000,- eur, ktorá mala byť vyplatená v hotovosti alebo na bankový účet predávajúceho uvedený v záhlaví tejto zmluvy v lehote 10 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia správy katastra o povolení vkladu vlastníckeho práva k predmetu kúpy do katastra nehnuteľností. Návrh na vklad vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam v prospech kupujúceho - žalovaného bol podaný na Správu katastra Kysucké Nové Mesto dňa 28. marca 2011 o 09.27 hod. Správa katastra Kysucké Nové Mesto dňa 28. marca 2011 o 13.31 hod. vydala rozhodnutie č. V 338/2011, ktorým povolila vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností k predmetným nehnuteľnostiam v prospech žalovaného.

Podľa odvolacieho i prvostupňového súdu je zrejmé, že obidve kúpne zmluvy mali byť uzatvorené dňa 25.03.2011. Spoločnosť GARRET, s.r.o. ako predávajúci však i napriek konštatovaniu v kúpnej zmluve v čl. I., ktorá mala byť uzatvorená so žalovaným ako kupujúcim, že je výlučným vlastníkom predmetných nehnuteľností, nebola vlastníkom prevádzaných nehnuteľností s poukazom na ust. § 133 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého ak sa prevádza nehnuteľná vec na základe zmluvy, nadobúda sa vlastníctvo vkladom do katastra nehnuteľností podľa osobitných predpisov, ak osobitný zákon neustanovuje inak. Firma GARRET, s.r.o. nadobudla vlastnícke právo k nehnuteľnostiam až na základe právoplatného rozhodnutia Správy katastra Kysucké Nové Mesto č. V 336/2011 zo dňa 28. marca 2011. Vlastníctvo sa pri zmluvnom prevode nadobúda vkladom tohto práva v katastri nehnuteľností. Pod vkladom do katastra je treba rozumieť vydanie rozhodnutia o povolení vkladu vlastníckeho práva katastrálnym úradom, ktoré je právoplatné. Právne účinky vkladu nastávajú až právoplatným rozhodnutím o povolení vkladu.

Vzhľadom k vyššie uvedenému zo strany predávajúceho, firmy GARRET, s.r.o. došlo k porušeniu zásady „nemo plus iuris transfere potest quam ipse habet“ - nikto nemôže na iného previesť viac práv než sám má. Uzatvorenie kúpnej zmluvy nevlastníkom je v rozpore s uvedenou zásadou a následkom je jej absolútna neplatnosť pre rozpor so zákonom.

Odvolací súd sa tiež stotožnil s konštatovaním súdu prvej inštancie, v zmysle ktorého považoval kúpnu zmluvu uzatvorenú medzi predávajúcim firmou GARRET, s.r.o. a kupujúcim - žalovaným, datovanú dňa 25. marca 2011, ktorej predmetom mal byť prevod vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam za neplatný právny úkon z dôvodu, že spornú kúpnu zmluvu ako dvojstranný právny úkon nepodpísali účastníci právneho úkonu na tej iste listine v zmysle právnych predpisov. Na kúpnej zmluve zo dňa 25. marca 2011, na základe ktorej bol povolený vklad vlastníckeho práva v prospech žalovaného evidovanej pod č. V 338/2011 zo dňa 28. marca 2011 sa nenachádzajú prejavy účastníkov spornej zmluvy, t.j. ich podpisy na jednej listine, čo viedlo k správne právnomu záveru okresného súdu s poukazom na § 46 ods. 2 Občianskeho zákonníka, že predmetná kúpna zmluva je absolútne neplatným právnym úkonom pre nedodržanie predpísanej formy v zmysle § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Napriek rozsiahlemu dokazovaniu vykonanému v predmetnom konaní nebol preukázaný opak s tým, že dôkazné bremeno spočívalo na žalovanom.

Odvolací súd sa zároveň stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, v zmysle ktorého došlo k platnému odstúpeniu od zmluvy zo strany predávajúceho - žalobcu listom zo dňa 20.04.2011, a to z dôvodu, že kupujúci firma GARRET, s.r.o. mu v rozpore s čl. III kúpnej zmluvy (kúpnej zmluvy

uzatvorenej medzi predávajúcim - žalobcom a kupujúcim - firmou GARRET, s.r.o.) do dňa písomného oznámenia o odstúpení od kúpnej zmluvy neuhradil kúpnu cenu. V dôsledku uvedeného došlo k zániku právneho titulu nadobudnutia vlastníctva k sporným nehnuteľnostiam spoločnosťou GARRET, s.r.o. s účinkami ex tunc, t.j. od počiatku. Zo zákona tak došlo k obnove vlastníctva žalobcu k spomínaným nehnuteľnostiam.

Pokiaľ žalovaný argumentoval skutkovou okolnosťou, že do dňa účinnosti odstúpenia žalobcu od kúpnej zmluvy zo dňa 25. marca 2011 uzatvorenej s firmou GARRET, s.r.o. došlo k platnému prevodu vlastníctva predmetných nehnuteľností z firmy GARRET, s.r.o. na žalovaného ako dobromyseľného nadobúdateľa s poukazom na judikatúru Ústavného súdu SR, tak odvolací súd považoval uvedenú argumentáciu za nedôvodnú, keďže žalovaného nemožno považovať za dobromyseľného nadobúdateľa vlastníckeho práva, pretože nie je nad akúkoľvek pochybnosť zrejmé, že žalovaný bol dobromyseľným s tým, že vec riadne podľa práva nadobudol. Poskytnutie ochrany dobromyseľnému nadobúdateľovi sa s prihliadnutím na individuálne okolnosti posudzovanej veci musí javiť ako spravodlivé. Ochranu dobromyseľnému nadobúdateľovi je možné poskytnúť len v prípade riadneho nadobudnutia vlastníckeho práva v dobrej viere a bez rozporu s ust. § 39 Občianskeho zákonníka. Opačná interpretácia by narušila celý koncept právnej istoty a ochrany nadobudnutých práv.

5. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f/ Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Uviedol, že v danej veci došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a namietal, že právny názor odvolacieho súdu, ktorý sa stotožňoval s právnym názorom prvostupňového súdu, vychádzajúci z nie úplne zisteného skutkového stavu, keď i napriek presvedčivým zisteniam prvostupňového súdu o existencii štyroch rovnopisov kúpnej zmluvy (napr. výpovede svedka Y. Z.) súdy nesprávne prihliadali len na dva rovnopisy kúpnych zmlúv, ktoré majú k dispozícii a dva rovnopisy kúpnych zmlúv, ktoré súdy k dispozícii nemali nechali bez povšimnutia. Odvolací súd tak konal i napriek jasnému pokynu dovolacieho súdu v uznesení sp. zn. 6 Cdo 26/2007, ktorý prikázal zaoberať sa existenciou ďalších dvoch rovnopisov kúpnej zmluvy. Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. značka 3 Cdo 105/2013 zo dňa 12. septembra 2013, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7 ECdo 24/2013 zo dňa 26. februára 2014. Za vadu konania v tomto prípade považoval nevykonanie výsluchu svedka Y. Z. a T. G.. Dovolateľ ďalej uviedol, že závery krajského súdu v bode 31 až 33 sú nesprávne, pretože spol. GARRET s.r.o. bola v čase prevodu vlastníckeho práva na žalovaného v katastri nehnuteľnosti zapísaná ako vlastník sporných nehnuteľností, takže došlo k porušeniu zásady „nemo plus iuris“ zo strany odvolacieho súdu a rozsudok krajského súdu považuje za arbitráry. Rovnako namietala závery krajského i prvoinštančného súdu, ktoré sa nedostatočne vysporiadali s argumentáciou žalovaného o dobromyseľnosti žalovaného ako nadobúdateľa vlastníckeho práva.

Rovnako namietol aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu a pochybenie súdov, keď konali so žalobcom ako so subjektom, ktorý bol aktívne vecne legitimovaný, hoci nie je vlastníkom sporných nehnuteľností, keďže zmluva medzi ním ako predávajúcim a spol. GARRET s.r.o. ako kupujúcim zo dňa 5. marca 2011 bola riadne zavkladovaná katastrálnym úradom, čím vlastnícke právo žalobcu zaniklo. Žalobca podľa dovolateľa nemá platný titul na základe ktorého by mu vzniklo vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam. Poukázal na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 350/2008-71.

Odstúpením od zmluvy podľa ustanovenia § 48 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak nie je právnym predpisom ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté inak, sa zmluva od začiatku ruší, avšak iba s účinkami medzi účastníkmi. Vlastnícke právo ďalších nadobúdateľov, pokiaľ svoje vlastnícke právo nadobudli v dobrej viere do času než došlo k odstúpeniu od zmluvy, požíva ochranu v súlade s čl. 11 Charty základných práv a slobôd a ústavnými princípmi právnej istoty ochrany nadobudnutých práv vyvierajúcich z demokratického právneho štátu v zmysle Čl. 1 ods. 1 Ústavy SR.

Na základe uvedeného dovolateľ požiadal, aby Najvyšší súd SR zrušil rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co/364/2017 zo dňa 28. novembra 2019 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Žilina sp. zn. 6C/115/2012 zo dňa 26. januára 2016 a aby vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Alternatívne navrhol, aby rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co/364/2017 zo dňa 28. novembra 2019 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Žilina sp. zn. 6C/115/2012 zo dňa 26. januára 2016 zmenil tak, že žaloba sa zamietla. Zároveň si žalobca uplatnil nárok na náhradu trov dovolacieho konania a požiadal Najvyšší súd SR, aby odložil vykonateľnosť rozsudku Krajského súdu v Žiline s poukazom na

dôvody uvedené v dovolaní.

6. Žalobca sa k podanému dovolaniu vyjadril tak, že žalovaný po podrobnom oznámení sa s obsahom dovolania považuje dovolanie za procesne neprípustné, nakoľko neboli splnené zákonné podmienky prípustnosti dovolania ohľadne žalovaným vymedzených dovolacích dôvodov. Pokiaľ ide o nevykonanie doplnenia dokazovania, ktoré podľa názoru dovolateľa mal odvolací súd vykonať v zmysle jasného pokynu najvyššieho súdu, k tomu žalobca uviedol, že dovolací súd v uvedenom uznesení neuložil bez ďalšieho bezvýhradne odvolaciemu súdu povinnosť vykonať dokazovanie vo vzťahu k žalovaným tvrdeným dvom ďalším rovnopisom zmluvy, ale iba uviedol, že „pokiaľ sa chce odchyliť od súdom prvej inštancie prijatého skutkového záveru, mal vykonať dôkaz listinou a vykonať výsluch svedkov Y. Z. a T. G.“. Dovolaním napadnutý rozsudok sa však neodchýlil od skutkového zistenia súdu prvého stupňa, preto nebolo potrebné dokazovanie zopakovať, ako sa mylne dovoláva žalovaný. Preto nedošlo k nesprávnemu procesnému postupu na strane odvolacieho súdu, ani k znemožneniu žalovanému uskutočňovať jemu patriace procesné práva a už vôbec nie, čo i len teoreticky, čo by mohli mať za následok porušenie práv žalovaného na spravodlivý proces.

Pokiaľ ide o druhý dovolací dôvod, podľa žalovaného rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená, k tomu žalobca dodáva, že dovolateľ vo svojom dovolaní na žiadnom mieste nekonkretizoval (nevymedzil) právnu otázku riešenú odvolacím súdom a neuviedol ako ju odvolací súd riešil, nevysvetlil v čom je riešenie právnej otázky odvolacím súdom nesprávne a ani neuviedol, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Žalovaný v dovolaní len uviedol, v čom malo spočívať nesprávne právne posúdenie veci, ale právnu otázku nevymedzil. Žalobca tak dospel k záveru, že dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum, hranice, ktoré nie sú dovolateľom vymedzené. V takomto prípade nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach, ktoré mal dovolateľ na mysli. V tomto prípade neboli splnené predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu, pretože navrhol dovolaciemu súdu, aby dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ a f/ CSP. Ak by dovolací súd mal za to, že dovolanie žalovaného je prípustné a pristúpil by k meritórnemu prieskumu veci, žalobca navrhuje odmietnuť dovolanie pretože najpodstatnejšou otázkou okrem meritórneho rozhodnutia bola neplatnosť scudzovanej zmluvy, na základe ktorej mal žalovaný nadobudnúť vlastnícke právo k z predmetným nehnuteľnostiam a to z dôvodu, že podpisy oboch účastníkov sa nenachádzali na jednej listine, inak povedané, z dôvodu, že žalovaný nikdy kúpnu zmluvu nepodpísal.

7. Dovolateľ podal vo veci dupliku dňa 15.12.2020, v ktorej dovysvetlil dovoláciu argumentáciu v reakcii na žalobcom podanú repliku. Vzhľadom na koncentráciu dovolacieho konania na uvedené podanie dovolací súd prihliadol len v rozsahu argumentácie už pôvodne uplatnenej v dovolaní, keďže duplika bola podaná až takmer rok po uplynutí lehoty na podanie dovolania (§ 430 a § 434 CSP).

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napádané rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

9. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu (napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010).

10. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

11. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. V zmysle § 421 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky

- a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

13. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

14. Dovolať namietal dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu zmätočnosti uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú:

- a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a
- b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

15. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa a ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

16. Postupom súdu možno rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však samotné rozhodnutie súdu posudzujúceho opodstatnenie žalobou uplatneného nároku. Žalovaný v dovolaní namietal nezistenie úplného skutkového stavu veci a nevykonanie dokazovania, ktoré mal nariadiť dovolací súd v predchádzajúcom rozhodnutí, čo dovolací súd podriadil tiež pod dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP.

17. Pokiaľ dovolateľ namieta nevykonanie dôkazov, ktoré mal nariadiť dovolací súd v rozhodnutí sp. značka 6Cdo 26/2017 z 31. októbra 2017, tak Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na obsah uznesenia dovolacieho súdu (l.č.546 súdneho spisu, bod 18. odôvodnenia), z ktorého vyplýva, aké procesné pochybenie urobil Krajský súd v Žiline v rozsudku sp. značka 6Cdo 26/2017 z 31. októbra 2017, keďže zmenil rozsudok okresného súdu na inom skutkovom závere bez toho, aby zopakoval dokazovanie. Vzhľadom k tomu, že aktuálne dovolacie konanie prebieha v odlišnej procesnej situácii, keď Krajský súd v Žiline v dovolaní napadnutom rozsudku prehodnotil svoje závery a stotožnil sa so skutkovým stavom veci a vykonaným dokazovaním, ktoré zrealizoval prvoinštančný súd, riadil sa tak pokynom dovolacieho súdu, ktorý ale neuložil odvolaciemu súdu bezvýhradne zrealizovať ďalšie dokazovanie. Dokazovanie bolo potrebné zrealizovať len pre prípad, ak odvolací súd zotrvá na pôvodnom závere, ktorý ale v ďalšom konaní prehodnotil a svoj záver v súlade s ustanoveniami CSP zdôvodnil, preto dokazovanie nebolo potrebné doplniť ani zrealizovať.

18. Najvyšší súd SR konštatuje, že je namieste uviesť, že súčasťou práva na spravodlivý proces je aj nepochybne právo účastníkov označiť dôkazy na preukázanie svojich skutkových tvrdení. Na strane druhej tomuto právu nezodpovedá povinnosť súdu (primárne prvoinštančnému súdu) v procese dokazovania vykonať všetky stranami navrhované dôkazy. Právu účastníka na vykonanie dôkazov v súdnom konaní zodpovedá povinnosť súdu, každý dôkazný návrh posúdiť vysporiadať sa s ním, a pokiaľ k takému návrhu na vykonanie nevyhoví, je povinný v odôvodnení rozsudku zdôvodniť, prečo nevykonal navrhnuté dôkazy (§220 ods. 2 CSP) a to presvedčivo s vysvetľujúcim odôvodnením z akého dôvodu je ním odmietaný návrh na vykonanie dôkazu nedôvodný (resp. neopodstatnený), či už z dôvodu, že sa týka okolností nepodstatnej pre rozhodnutie alebo okolnosti, ktorú možno zistiť napr. inak.

19. Na splnenie požiadavky na spravodlivý proces, účastníci konania musia byť schopní pochopiť verdikt súdu, ktorý bol vydaný (to je zásadná poistka proti svojvôli Taxquet vs. Belgicko). V nadväznosti na túto úlohu súdu je potrebné, aby sa jasným spôsobom vyrovnal so všetkými právnymi a skutkovými okolnosťami, ktoré tvoria podklady právneho rozhodnutia z hľadiska právneho významu (rozhodnutie IV. ÚS 14/07).

20. Civilný sporový poriadok ustanovuje, že súd je povinný v odôvodnení rozsudku jasne a výstižne vysvetliť ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, a ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy v konaní vykonali, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil a tiež prečo nevykonali ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec správne posúdil, prípadne odkáže na rozhodovaciu prax. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

21. V prípade, ak súd nevykoná určitý, účastníkom navrhnutý dôkaz, je jeho zákonnou povinnosťou v odôvodnení rozhodnutia uviesť, prečo nevykonali navrhnuté dôkazy (rozhodnutie I. ÚS 350/08).

22. Uvedený stav potom v konaní generuje možnú existenciu tzv. opomenutého dôkazu. Podľa doktríny opomenutých dôkazov je opomenutým predovšetkým taký dôkaz, ktorého vykonanie má pre rozhodnutie vo veci zásadný význam, avšak vo veci konajúci súd jeho vykonanie ani bez adekvátneho odôvodnenia nezrealizuje, prípadne jeho vykonanie opomenie bez akéhokoľvek odôvodnenia. Na zistenie toho, či sa o opomenutý dôkaz jedná, sa v praxi používa tzv. Perna test (bližšie pozri rozhodnutie ESLP vo veci Perna vo veci 48898/99 zo 06.05.2003 a iné).

23. Perna test v zásade pozostáva z posúdenia troch nasledovných kritérií, ktoré sú podľa Najvyššieho súdu aplikovateľné aj vo vnútroštátnom civilnom procese:

Je návrh na realizáciu dokazovania dostatočne odôvodnený a týka sa podstaty veci?

Bol dostatočne posúdený význam určitého dôkazu?

Prečo nebol dôkaz vykonaný v priebehu súdneho konania? Či takéto rozhodnutie/postup súdu nenarušuje celkovú spravodlivosť konania.

24. Posúdenie veci musí v sebe implikovať aj posúdenie relevantnosti navrhovaného dôkazu a

poskytnutie dostatočného odôvodnenia súdom. Až nesplnenie si tejto povinnosti možno označiť tak, že súd vedome porušil právo na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Ako dôsledok porušenia práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

25. V predmetnej veci však takýto stav nenastal, pretože okresný a následne po zrušení rozhodnutia dovolacím súdom i odvolací súd v dostatočnom rozsahu zdôvodnil svoje východiská i procesný postup v odôvodnení rozsudkov. Odvolací súd v napadnutom rozsudku vysvetlil svoj postup ako aj skutkový stav, ktorý si osvojil na podklade dôkazov, ktoré vykonal prvoinštančný súd. Keďže v danom prípade dovolací súd v uznesení sp. značka 6 Cdo 26/2017 zo dňa 31.10.2017 len konštatoval, že pokiaľ sa odvolací súd chce odchýliť od rozsudku súdu prvej inštancie a prijatých skutkových záverov, musí vykonať dôkazy a výsluchy svedkov, tak ak odvolací súd následne uvedený postup neaplikoval, nejde o procesné pochybenie odvolacieho súdu, keďže si osvojil skutkový stav zistený prvoinštančným súdom. Z tohto dôvodu ďalšie vykonávanie dokazovania považoval za nadbytočné, čo vysvetlil v dôvodoch rozsudku (body 22 - 43 odôvodnenia), uviedol ktoré dôkazy považuje za relevantné, ktoré nepovažuje za relevantné a tiež sa zaoberal dokazovaním v rozsahu dôkazov, ktoré navrhli strany sporu.

26. Dovolací súd uzatvára, že dovolateľ v dovolacom konaní nedôvodne namieta existenciu procesnej vady konania uvedenej § 420 CSP. Preto v tejto časti dovolanie odmietol.

K dôvodom dovolania žalovaného podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

27. Otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b/ CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napr. Občianskeho zákonníka), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktoré riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

28. Právnym posúdením veci je činnosť súdu spočívajúca v podradení skutkového stavu príslušnej právnej normy, ktoré vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (Questio iuris). Ich riešeniu predchádza riešenie skutkových otázok (Questio facty), teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t.j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistení skutkového stavu nedopadá, alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil. Prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval. Nesprávnosť právneho posúdenia vo veci preto nemožno vymedziť nesprávnym či nedostatočným zistením skutkového stavu, ale len argumentáciou spochybňujúcou použitie právnej normy súdom na daný prípad, alebo jej interpretáciu, prípadne aj aplikáciu súdom na zistený skutkový stav.

29. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP má určujúci význam vymedzenie „právnej“ otázky, ktorá dovolacím súdom ešte nebola riešená. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu ako aj otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záleží na aplikácii a interpretácii). Na to, aby na základe dovolania podaného podľa uvedeného ustanovenia mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti (vecnej prejednávateľnosti) dovolania, zodpovedajúcemu niektorému zo spôsobom riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v § 431 a 435 CSP (sp. zn. 4 Cdo 64/2018). K posúdeniu dôvodnosti dovolania, a teda vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie) skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Výpočet dôvodov uvedených v ustanovení § 421 ods. 1 CSP je taxatívny. Všetky dôvody prípustnosti dovolania, ktoré sú vymedzené v tomto ustanovení, sa vzťahujú výlučne na otázku, riešenia ktorej viedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu. Táto otázka má byť vymedzená tak, aby odpoveď na ňu priniesla riešenie právneho problému a zároveň, aby jej právne posúdenie dovolacím súdom

prinieslo všeobecné riešenie tej istej typovej právnej situácie.

30. V prípade uplatnenia namietaného nesprávneho právneho posúdenia je riadne vymedzenie tohto dovolacieho dôvodu v zmysle § 433 ods. 2 CSP nevyhnutným predpokladom pre posúdenie prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP. Konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť či ide skutočne o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a či sa pri jej riešení odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

31. Z obsahu dovolania podľa dovolacieho súdu možno zistiť, že dovolateľ otázku s uplatneným dovolacím dôvodom v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP nevymedzil. Z obsahu dovolania vyplývajú v zásade len námietky k posúdeniu skutkového stavu spočívajúce v nesúlase dovolateľa s právnym názorom súdu prvej inštancie, a vysloveným riešením sporu, ktoré v podstate spočíva v tom, že odstúpením (žalobcu) od kúpnej zmluvy so spoločnosťou GARRET, s.r.o., sa ruší zmluva od začiatku, avšak iba s účinkami medzi jej vlastníckmi. Keďže ďalšiu kúpnu zmluvu uzatvoril žalovaný ako kupujúci so spol. GARRET, s.r.o., ako predávajúcim, tak potom podľa dovolateľa vlastnícke právo žalovaného nezaniká, pretože vlastnícke právo nadobudol v dobrej viere a preto chýba žalobcovi aktívna legitimácia v spore.

32. Podľa názoru najvyššieho súdu dovolateľ nevymedzil dovolaciu otázku v súlade s § 432 CSP a nevysvetlil, v čom je riešenie právnej otázky odvolacím súdom nesprávne. Nad rámec uvedeného odvolací súd uvádza, že v prípade žalovaného nebola splnená podmienka dobromyseľnosti v prípade nadobudnutia vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam na základe predmetných zmlúv, tak ako to správne konštatovali prvoinštančný aj odvolací súd pretože v konaní nebolo preukázané, že by kupujúci (dovolateľ) a predávajúci (spol. GARRET, s.r.o.), predmetných nehnuteľností prejavili vôľu previesť vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, keďže z výpovede svedka T. G. (konateľa spol. GARRET, s.r.o.) vyplynulo, že predmetné nehnuteľnosti žalovaný nikdy nechcel kúpiť. V tomto prípade ide o neplatný právny úkon z dôvodu, že spornú kúpnu zmluvu ako dvojstranný právny úkon nepodpísali účastníci právneho úkonu na tej istej listine, keďže na kúpnej zmluve zo dňa 25.03.2011, na základe ktorej bol povolený vklad vlastníckeho práva v prospech žalovaného, vo vkladovom konaní č. V 388/2011 sa nenachádzajú prejavy kupujúceho a predávajúceho, tj. ich podpisy na jednej listine, čo viedlo k záveru odvolacieho súdu, že s poukazom na § 46 ods. 2 Občianskeho zákonníka je predmetná kúpna zmluva absolútne neplatná.

33. Súd v tejto veci mali pochybnosti o dobromyseľnosti kupujúceho, teda žalovaného v tejto veci, ku ktorému záveru dospel aj dovolací súd, pretože v čase kedy mala byť predmetná kúpna zmluva podpísaná kupujúcim, teda dňa 25.03.2011 predávajúca spoločnosť GARRET, s.r.o., predmetné nehnuteľnosti nevlastnila. Konateľ uvedenej spoločnosti zmluvu podpísal pred notárom až 28. marca 2011 o 8:37 hod., teda v čase, keď ešte nebol vlastníkom uvedených nehnuteľností pretože tie nadobudol účinne až povolením vkladu (predchádzajúcej) kúpnej zmluvy v inom konaní V 336/2011, ktorý bol povolený síce toho istého dňa, ale až o 12:45 hod. Vecno-právnu účinnosť kúpna zmluva nadobúda až povolením vkladu okresným úradom, katastrálnym odborom. Teda je správny právny záver odvolacieho súdu, že predávajúca spol. GARRET, s.r.o., previedla na žalovaného viac práv ako sama mala, pretože nehnuteľnosti predala skôr než nastal vecno-právny účinok kúpnej zmluvy, ktorú ako kupujúca uzavrela so žalobcom, čo znamená, že zo strany predávajúceho spol. GARRET, s.r.o. prišlo k porušeniu zásady „nemo plus iuris transfere potest quam ipse habet“, teda nikto nemôže na iného previesť viac práv ako sám má. V čase uzatvorenia kúpnej zmluvy medzi spol. GARRET, s.r.o. a žalovaným, spol. GARRET, s.r.o. nebola vlastníkom predmetných nehnuteľností a to aj napriek tomu, že mala uzavretú platnú zmluvu so žalobcom ako predávajúcim, avšak táto zmluva nebola dňa 25.03.2011 účinná (bola len platná), keďže vecno-právnu účinnosť kúpna zmluva nadobúda až právoplatným povolením vkladu okresným úradom dňa 28.03.2011 o 12:45 hod.

34. Z obsahu spisu považuje dovolací súd za nesporné, že žalovaný ako kupujúci si nepreveril, či je

predávajúci vlastníkom predmetných nehnuteľností. Ak by tak urobil, zistil by, že dňa 25.03.2011 spol. GARRET, s.r.o. nebola vlastníkom predmetných nehnuteľností, preto nemohla kúpnu zmluvu uzavrieť platne. Z tohto dôvodu žalovaný svoju dobromyseľnosť v konaní nepreukázal. Dovolací súd je názoru, že v danom prípade nejde o vlastníka, ktorý nadobudol vlastníctvo v dobrej viere tak, ako správne rozhodol odvolací súd.

35. S poukazom na uvedené, dovolací súd dovolanie žalovaného odmietol podľa § 447 písm. f/ CSP v spojení s § 432 ods. 1 a 2 CSP. Vzhľadom na výsledok sporu o návrhu na odklad vykonateľnosti rozsudku krajského súdu už nerozhodoval (§ 444 CSP).

36. O trovách dovolacieho konania rozhodol s poukazom na § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 451 ods. 3 CSP. Rozhodnutie o trovách dovolacieho konania nemusí odôvodňovať.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu n i e j e opravný prostriedok prípustný.